

melse med de nationale procedurer herfor. For den anholdte persons samtykke gælder særlige regler i artikel 6-7.

Artikel 6 pålægger den medlemsstat, hvor anholdelsen med henblik på udlevering har fundet sted, at oplyse den anholdte om den foreliggende begæring og om muligheden for at give samtykke til udlevering efter den forenklede procedure. Oplysningerne skal gives i forbindelse med anholdelsen eller umiddelbart herefter.

Den anholdtes samtykke – og eventuelt tillige udtrykkeligt afkald på anvendelse af specialitetsreglen, jf. konventionens artikel 9 – skal efter *artikel 7*, stk. 1, gives over for de kompetente retsmyndigheder i den anmodede stat i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning. Det skal i den forbindelse sikres, at samtykket indhentes på en sådan måde, at det fremgår, at den pågældende har givet udtryk herfor frivilligt og med fuldt kendskab til følgerne heraf. Med henblik herpå har den berørte person ret til at lade sig rådgive, jf. *artikel 7*, stk. 2 og 3.

Efter *artikel 7*, stk. 4, kan samtykke og afkald på anvendelse af specialitetsreglen som udgangspunkt ikke tilbagekaldes. *Artikel 7*, stk. 4, åbner imidlertid mulighed for at tage forbehold, således at samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes efter nationale regler. Danmark har i forbindelse med ratifikationen af konventionen afgivet en erklæring herom.

Efter *artikel 8* skal den anmodede stat omgående meddele den berørte persons samtykke til den begærende stat. Senest 10 dage efter anholdelsen skal den begærende stat i øvrigt underrettes om, hvorvidt den pågældende har meddelt samtykke. Den korte tidsfrist skal ses som led i bestræbelserne på at forkorte sagsbehandlingstiden mest muligt. Fristen har i øvrigt sammenhæng med konventionens artikel 10 og 11, hvorefter der fra anholdelsestidspunktet til det tidspunkt, hvor personen er overgivet i den begærende stats varetægt, som udgangspunkt ikke må forløbe mere end 50 dage. I tilfælde, hvor der ikke inden for 10-dages fristen er meddelt samtykke, indebærer bestemmelsen tillige, at den begærende stat får lejlighed til at fremsende en formel udleveringsbegæring i medfør af 1957-konventionens artikel 12 uden at overskride den maksimale frist for frihedsberøvelse på 40 dage efter 1957-konventionens artikel 16, stk. 4.

Efter *artikel 9* kan en medlemsstat erklære, at specialitetsreglen i 1957-konventionens artikel 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede udleveringsprocedure. Der består efter bestemmelsen følgende muligheder:

- Der afgives ingen erklæring i medfør af artikel 9.
- Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens artikel 14 ikke finder anvendelse ved den forenklede udleveringsprocedure (artikel 9, litra a).
- Der afgives erklæring om, at 1957-konventionens artikel 14 ikke finder anvendelse, såfremt den berørte person i forbindelse med samtykke til udlevering samtidig *udtrykkeligt* giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen (artikel 9, litra b).

Danmark har i forbindelse med ratifikationen af konventionen afgivet erklæring om anvendelse af artikel 9, litra b.

Efter *artikel 10* skal afgørelsen om udlevering og alle oplysninger om den forenklede procedure meddeles direkte mellem de berørte myndigheder. Fremsendelse af dokumenter ad diplomatisk vej bliver således unødvendig. Endvidere skal afgørelsen om udlevering meddeles senest 20 dage efter den dato, hvor den pågældende har givet sit samtykke. Hvis den anmodede stat nægter udlevering efter den forenklede procedure, indebærer denne regel, at den begærede stat i kraft af samspillet mellem de to frister i artikel 8 og 10 stadig har en frist på mindst 10 dage inden for 40-dages fristen i 1957-konventionens artikel 16, stk. 4, til at indgive en formel udleveringsbegæring.

Ifølge *artikel 11* skal udleveringen finde sted senest 20 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering. I modsat fald skal den pågældende løslades. I tilfælde af force majeure kan fristen imidlertid overskrides. Hvis den pågældende myndighed underretter den kompetente myndighed i den anden stat inden for 20-dages fristen, kan de to myndigheder aftale en ny dato for udleveringen. Har udlevering ikke fundet sted inden 20 dage fra denne dato, skal den pågældende løslades.

Det er forudsat, at reglen om force majeure har karakter af en undtagelsesbestemmelse. Der skal således være tale om en situation, som ikke har kunnet forudses og afværges, f.eks. et trafikuheld, en strejke, der forhindrer anvendelse af det planlagte transportmiddel uden mulighed for at benytte andre transportmidler, eller alvorlig sygdom hos den berørte person, som nødvendiggør øjeblikkelig hospitalsindlæggelse.

I øvrigt forudsættes den nye dato for udlevering at skulle ligge så tæt som muligt på den dato, hvor den oprindelige frist for udlevering udløb.

Efter stk. 4 finder artikel 11 ikke anvendelse, såfremt den anmodede stat ønsker at benytte artikel 19 i 1957-konventionen. Denne bestemmelse giver mulighed for at udsætte eller betinge overførelsen af den berørte person af, at der forinden eller senere gives den anmodede stat adgang til at iværksætte strafforfølg-